

[Marius Buhl.]

Dertil kan man glædeligvis svare: nej, det er der ikke. Procenttallet for egentlige sindssyge er nogenlunde konstant, og der er i hvert fald slet ikke tale om en højere procent end tidligere. Det er vanskeligt at drage sammenligninger, da der i tidligere tid var mange sindssyge, som blev gående hjemme, men som nu ville komme på hospital og altså således blive registreret. Der er måske nok en stigning i psykiske lidelser, men den egentlige grund til udvidelsen er jo, at bygningen af sindssygehospitaler ikke har holdt trit med befolkningsstigningen i de senere år. Den ærede socialdemokratiske ordfører har også udtalt sig om, hvad vi, som er i tilsynsrådet, har set af overbelægning på sindssygehospitalet.

Der er også det, at der i dag er flere, der kommer under behandling, fordi man har betydelig bedre behandlingsmidler end tidligere. Jeg synes, man må have lov til fra dette sted at sige, at det kun kan glæde os ganske overordentligt, at behandlingsmetoderne udviser sådanne fremskridt. Blot i disse ca. 10 år, jeg har haft med dette arbejde at gøre og har været på jævnlige besøg rundt omkring på sindssygehospitalet, er der jo sket en overordentlig glædelig forandring.

I stedet for de urolige stuer, der i sin tid frembød et komplet deprimerende syn for den besøgende, kommer man nu ind på stuer, hvor der er relativ ro og gode forhold, blomster i vinduerne, gardiner og billeder på væggene. Det ville slet ikke have kunnet lade sig gøre for blot 10 år siden, og det synes jeg også man må have lov til at glæde sig over sådan mere offentligt, når vi behandler et lovforslag som dette.

Ud over dette finder jeg ikke anledning til at sige mere for nærværende. Det er klart, at et så økonomisk omfattende lovforslag vil kræve en ret udførlig udvalgsbehandling, men jeg kan tilsige mit partis absolut velvillige behandling i udvalget.

Bøgholm: Der stilles i det foreliggende lovforslag om oprettelse af psykiatriske hospitaler forslag om at ændre navnet sindssygehospital. Jeg må indrømme, at jeg lige så lidt som den tidligere ordfører er opfyldt af nogen egentlig begejstring for det

nye navn. Det tilhører en gruppe af fremmedord, hvorom det gælder, at det ene meget let vil kunne forveksles med det andet. Jeg er bange for, at det kan forveksles med psykologisk og psykisk, fysiologisk og fysisk, så hvis det var muligt at finde frem til et andet navn, tror jeg, det ville være rimeligt. Når jeg ser, hvor lidt der skal til for at ændre et navn, hvorledes man inden for åndssvageforsorgen mener, at det er tilstrækkeligt at ændre navnet fra åndssvag til evnesvag, spørger man sig selv, om det ikke skulle være nok inden for sindssygeforsorgen at ændre navnet fra sindssyge til sindslidende.

Det gælder jo blot om at komme væk fra de associationer, der nu engang er knyttet til navnet sindssyge og derigennem naturligvis også til navnet sindssygehospital. Kan man finde et dansk navn, tror jeg i hvert tilfælde, det ville være at foretrække, og det skulle vel ikke være helt udelukket at finde frem til et navn, der bedre end fremmedordet kan dække det, man ønsker at sige.

Når vi nu giver sindssygehospitalet et nyt navn, ligger der imidlertid andet og mere deri end ønsket om at komme bort fra et navn, der på mange måder er blevet et ubehageligt navn; der ligger også deri en erkendelse af, at tidehvervet går ind over sindssygebehandlingen, og at et sindssygehospital i dag er såre forskelligt fra, hvad et sindssygehospital var tidligere.

Nye behandlingsformer har givet nye håb. Det gælder ikke længere om sindssygehospitalet, som det unægtelig gjaldt ofte tidligere, at der stod skrevet over døren: „Her lades alt håb ude.“

Mange kommer ud, mange kommer tilbage til livet, resocialiseres og revalideres og finder på ny deres plads inden for samfundet.

Et sindssygehospital i dag er ikke på samme måde som tidligere præget af de lukkede afdelinger. Vi, der har haft lejlighed til at besøge sindssygehospitalet gennem en række år, har bevaret mindet om, hvor dybt et menneske kan synke psykisk og fysisk. Når vi i dag kommer med tilsynsrådet ud til sindssygehospitalet, er vel noget af det første, der slår én, dette, at en lukket afdeling i dag overhovedet ikke lader sig sammenligne med en lukket afdeling tidligere. Der er ikke længere tale om urolige